

UNIVERZITA JANA AMOSE KOMENSKÉHO PRAHA

BAKALÁŘSKÉ PREZENČNÍ STUDIUM

2010 – 2013

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Andrea Čermáková

Závislostní chování v prostituci

Praha 2013

Vedoucí bakalářské práce:

Ing. Veronika Svatošová

JAN AMOS KOMENSKY UNIVERSITY PRAGUE

BACHELOR FULL-TIME STUDIES

2010 – 2013

BACHELOR THESIS

Andrea Čermáková

Dependence behavior in the prostitution

Prague 2013

The Bachelor Thesis Work Supervisor:

Ing. Veronika Svatošová

Prohlášení

Prohlašuji, že předložená bakalářská práce je mým původním autorským dílem, které jsem vypracovala samostatně. Veškerou literaturu a další zdroje, z nichž jsem při zpracování čerpala, v práci řádně cituji a jsou uvedeny v seznamu použitých zdrojů.

Souhlasím s prezenčním zpřístupněním své práce v univerzitní knihovně.

V Praze dne 29.3. 2013

Andrea Čermáková

Poděkování

Chtěla bych poděkovat všem, kteří mi byly oporou při mé bakalářské práci, měli se mnou trpělivost a nezištně poskytli informace, bez kterých by nebylo možné práci zpracovat. Ráda bych chtěla poděkovat slečně Ing. Veronice Svatošové, za přesné a konstruktivní rady.

Anotace

Bakalářská práce se ve své teoretické části zabývá pojmem prostituce, od historického chápání až po současnou podobu. Rozebírá všechny její formy a druhy prostituce. Práce charakterizuje typologii zákazníka, ale i místa poskytování prostituce. Praktická část je postavena na základě rozhovoru.

Klíčové pojmy

Prostituce, formy prostituce, typologie klienta, typologie místa poskytování, trendy, srovnání s historií, rozhovor

Annotation

Bachelor thesis in its theoretical part deals with the dismantling of the notion of prostitution, from historical understanding to the present form. It analyzes all forms and types of prostitution. The work describes a typology of customer, but also the place where prostitution. The practical part is based on the interview.

Key words

Prostitution, forms of prostitution, client typology, typology place of supply, trends, comparisons with history, interview

OBSAH

ÚVOD.....	8
TEORETICKÁ ČÁST.....	9
1 VYMEZENÍ POJMU PROSTITUCE.....	9
1.1 Prostituce včera a dnes	11
1.2 Cesty prostituce	12
1.3 Cesty prostituce od počátku, časový přehled	13
1.4 Vývoj prostituce od středověku až po komunismus	17
1.5 Fenomén a trendy v prostituci	22
1.6 Typologie prostitutek, zákazníků a místa poskytování služeb	24
2 FORMY PROSTITUCE	27
2.1 Pouliční, silniční a privátní prostituce	27
2.2 Hotelová, barová a bytová prostituce.....	28
2.3 Luxusní kluby, kabarety, escort, call girl a elderly	29
2.4 Dětská prostituce	30
2.5 Homosexuální prostituce	32
2.6 Organizovaná prostituce	32
2.7 Prostituce a sexuální choroby	34
PRAKTICKÁ ČÁST	36
3 VYMEZENÍ VÝZKUMNÉHO CÍLE A METODIKA.....	36
4 ROZHOVOR	37
4.1 Úvodní část rozhovoru	38
4.2 Hlavní část rozhovoru	38
4.3 Závěrečná část rozhovoru	42
5 OTÁZKY A HYPOTÉZY	43
ZÁVĚR	44
SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ.....	45
SEZNAM OBRÁZKŮ, GRAFŮ A TABULEK	46

ÚVOD

Cílem bakalářské práce bude podrobné rozebrání problematiky prostituce v České republice. Prostituce se vyskytuje všude kolem nás, existuje už od dob Řeků a Římanů až dodnes. V období první a druhé světové války bujela hojností. Vyskytovala se vždy a všude, mění se však její role a místo v hierarchii sociálních hodnot od akceptování, přes toleranci až, ke kruté perzekuci.

Prostituce je považována v kulturních zemích za sociálně patologický jev, protože porušuje platné normy sexuálního jednání ve společnosti. Autorka si klade za cíl uvedení do reálné situace pomocí analýzy současné stavu a také z rešerší z literatury. Uvádí konkrétní případy, pomocí neřízeného rozhovoru.

Téma Závislostní chování v prostituci si vybrala z osobního zájmu o tuto problematiku. Každý z nás o tomto problému má více či méně informací, ale nikdo neví, jak to v reálných situacích opravdu chodí. Jediné co obecná veřejnost zná je, že se za dané služby platí.

Bakalářská práce bude vycházet z dostupných zdrojů. Bude koncipována do dvou částí, teoretické a praktické. V teoretické části se autorka bude zabývat vymezením pojmu prostituce, jejími druhy například pouliční, privátní, barovou prost v nočních klubech, ale i dětskou a homosexuální. Dále přiblíží historický vývoj a zmíní i organizovanou prostituci. V části praktické se autorka bude zabírat reálnou situací na konkrétních místech, pomocí rozhovoru s kompetentní osobou. Praktická část práce bude spíše doplňující, avšak bude mít svou výpovědní hodnotu.

TEORETICKÁ ČÁST

1 VYMEZENÍ POJMU PROSTITUCE

Prostituce provází lidstvo po celou dobu jeho historie, jen těžko bychom hledali starší řemeslo. Na mnohých místech se prostituci snažili vymýtit. To je však nemožné, jako u každé jiné služby tak i u prostituce, funguje nabídka a poptávka. Pokud tedy bude existovat stálý zájem o tyto služby, nelze je zcela vymýtit. Všeobecně můžeme říci, že toto chování má dva základní charakteristické znaky. Propůjčování se k sexuálnímu styku za úplatu nebo časté střídání partnerů. V prvním případě tato úplata nemusí mít nutně finanční podobu, ta je však nejčastější, může mít i formu jinou jako je např. získání určitých výhod, informací nebo vykonání určitých protislužeb, protekce a jiné. Slovo prostituce vzniklo z latinského slovesa *prostituere*, které znamená „veřejně se vystavovat“ (Weiss, 2012, s. 639), a které se ujalo již v antickém Římě. Pod pojmem prostituce si můžeme představit manuální stimulaci, orální sex, pohlavní nebo anální styk či jiné neobvyklé sexuální praktiky. Prostituce mohla vzniknout už tenkrát, v dobách jeskyních, když žena svolila muži býti po ruce, za kus masa. Tato divoká prostituce je starší než různá náboženství a zákon, žena to činila z vlastního přesvědčení, ale i z vlastní hrabivosti, nikdo jí k tomu nenutil. (Dufour, 2003, s. 12).

Později lidstvo sloučilo dva kmeny a najednou se ukázala nutnost lásky a ochrany a vznikl tak nový, jiný druh prostituce, prostituce pohostinství, která je také starší než náboženství a morální hodnoty. Pohostinství bylo vyhovění povinnosti, které spočívalo v lidstvu od narození, ale vzniklo spíše ze sobecké starostlivosti a tak položilo paradoxně, základ ke křesťanské lásce k bližnímu. Host byl považován za dobré znamení, a tak byl vítán a dobře hostěn. Bylo naprosto normální, aby manžel přenechal svou postel i ženu hostu (Dufour, 2003, s. 12 -13).

Prostituce posvátná vznikla téměř současně s pohostinnou, jakmile se bohům začaly nosit dary a oběti, kněží si na ně dělali nárok, protože bohové je nemohli spotřebovat. Lidé nosili na oltáře to nejlepší co měli, ovoce, mléko, krev, maso, ryby i

různé výrobky – a samozřejmě ženy se nestyděly a nabízely samy sebe. Kněz beze všeho dar přijal, mohlo to být panenství mladé dívky nebo cudnost vdané paní (Dufour, 2003, s. 13).

Původně prodejní sex nepatřil k manželství jako takovému, ale byl to náboženský rituál, posvátný obřad, respektovaná činnost (starověké Řecko, Řím). Pravá prostituce se na světě objevila až tehdy, kdy se sama žena prodala jako zboží (Dufour, 2003, s. 11). Dokonce už v roce 2300 před n. l. máme první zmínky o chrámové prostituci. V roce 600 před n. l. řecký státník a zákonodárce Solón založil v Athénách první veřejný dům. Prostitutky byly vzdělané a podílely se na veřejném životě (byly různého postavení: královny, tanečnice, hráčky na flétnu, otrokyně). V roce 350 před n. l. křesťané dosáhli prvního úspěchu v boji proti prostituci – zabránili pronikání chrámové prostituce do Říma. Prostituce byla v západním křesťanství chápána jako „nutné zlo“ (Weiss, 2012, s. 639).

V roce 1922 byla v ČSR zrušena reglementace, tj. policejně zdravotní dozor nad nevěstinci (dnes bychom nejspíše řekli legální prostituce). Zvítězil aboliční přístup – postihování trestných činů spojených s prostitucí (šíření pohlavních chorob, kuplířství, obchod s lidmi, atd.) (Weiss, 2012, s. 639).

V moderním přístupu k prostituci, který má kořeny v 60. letech 20. století, vzniká nový pojem „sexworker“ (female/male commercial sex worker – komerční sexuální pracovník/pracovnice, u nás se ujala zkratka KOSEP/ka), pro pojem prostituce se užívá také nové označení a to sexbyznys, tento pojem krásně zdůrazňuje, že v ní jde především o peníze a ekonomické vztahy (Weiss, 2012, s. 639). Pravý důvod používání označení pojmu sexuální pracovnice, byl boj za práva sexuálních pracovníků, uznání sexuální práce jako legální činnosti, možnost používat zákonů pracovního práva, zdravotní a sociální pojištění, nemocenská, dovolená atd. Vyústěním těchto snah byla např. Evropská konference sexuálních pracovníků, konaná na půdě Evropského parlamentu v říjnu 2005, jejímž závěrem byla Deklarace práv sexuálních pracovníků. Dalším z důvodů používání tohoto pojmu je snaha o liberalizaci života v otázkách sexu, svoboda vybrat si povolání dobrovolně (Weiss, 2012, s. 639).

1.1 Prostituce včera a dnes

Prostituce v ulicích: Dříve ve větších městech byly klasické nevěstince s červenou lucernou a s výraznou *bordelmamá*, nyní je v této podobě už v centrech určitě nenalezneme. Nahradily je nejrůznější noční podniky, penziony, priváty, bary a další. Ve středověku se nevěstky stahovaly jak v nejrůznějších veřejných domech, na ulicích, i v různých veřejných stravovacích zařízeních, vše samozřejmě nelegálně. Stahovaly se taktéž na místa, kde se zrovna konaly rytířské turnaje, trhy, jarmarky, poutě a veselice. Rozdělení prostitutek se od počátku nijak zvlášť nezměnilo, vždy byly šenkovní, bordelní a potulné. Tyto tři varianty byly vždy neodmyslitelnou součástí městské společnosti (Lenderová, 2002).

V místech, kde prodejné ženy vyrůstaly jim profese moc nevynášela, a proto cestovaly z místa na místo. Putovaly však pod falešným jménem. Nejvíce však byly přitahovány největším městem a to Prahou. Praha jim nabízela všemožné druhy ubytování, zaručenou anonymitu a dostatečný výdělek.

Nevěstky, které se pohybovaly v parcích, temných zákoutích města a v ulicích se nazývaly *volné*, ty byly registrované. Kromě těchto registrovaných po ulicích běhaly i neregistrované, zvané *divoké*, tyto se často schovávaly u chudých řemeslníků v jejich dílnách (Lenderová, 2002).

Prostitutka, která pobývala v nevěstinci se měla, v porovnání s pouliční prostitutkou, dobře. Pouliční měla jedinou výhodu a to tu, že si mohla vybrat zákazníka sama. Za tuto možnost volné volby, se však musela pořádně ohánět, často živily a šatily svou celou rodinu, část vydělaných peněz šla také pasákovi. A co dalšího, zákazník sám nepřicházel a oni si ho musely najít a přesvědčit ho, že to právě ona mu nabídne nejlepší služby a bude to výhodný *obchod* (Lenderová, 2002).

Na přelomu devatenáctého a dvacátého století prostituce v Praze jen kvetla. Podle nařízení z roku 1903 se nesměly prostitutky pohybovat v ulici Na Příkopě, Ferdinandově třídě, Ovocném trhu, v ulici Karlově a na Václavském náměstí, na Letné a také v Bubenči (Lenderová, 2002, s. 66-67.)

V menších městech se prostitutky pohybovaly kolem nádraží a v ulicích kolem hlavního náměstí. V roce 1916 stanovil prostituční regulativ místa, kde bylo nebo nebylo dovoleno se pohybovat. Nesměly se nacházet na promenádách, u nádraží, před

kasárnami a u kostelů. Nejvykřičenějším místem v Praze byla tenkrát čtvrť Židovského města, stejně tak blízké části Starého Města. Byly to ulice Kožná, Železná, Celetná, Jilská, Melantrichova, a také ulice okolo Staroměstského náměstí. V uvedených částech města se prostituci velmi dařilo, v Židovské čtvrti se dařilo tak, že pozornost neušla ani zahraničním turistům. Prostituce na Novém Městě byla především na Petřském náměstí a v ulicích Lodecká, Řeznická, Hopfenštokova (dnes Navrátilova) a Školská (Landerová, 2002, s 67).

1.2 Cesty prostituce

K prostituci se lze dostat dvěma způsoby. Buď žena činnost chce dělat, má vysokou potřebu sexuálního vyžití, to se, ale příliš nevyskytuje. Holanští odborníci považují 98% sexuální pracovník za obchodované, tzn. že z jejich práce má užitek někdo jiný. Motiv žen, které se později staly prostitutkami je většinou drogová závislost a touha po vyšším životním standardu, rozhodují se většinou samy nebo díky informacím od kamarádky. Některé z nich k prostituci přivádí sám manžel nebo přítel. V roce 1991 byl prováděn výzkum v českých věznicích, účastnilo se ho 394 prostitutek a 35% z těchto žen prostituci provádělo z touhy a potřeby „lehkého života“ a na druhém místě z touhy po luxusním zboží ze zahraničí, malé procento žen uvedlo, že chtějí mít dobrodružný život. Prostitování z nouze se většinou týkala cizinek, byla to pro ně mnohdy jediná možná obživa (Weiss, 2012, s.646 – 647).

Kromě finančních potřeb, mohou k prostituci vést i jiné, a to psychologické faktory. Prostituce se dá přirovnat k droze, postupně na ni vznikne návyk, jak na finanční jistoty, tak i na luxus a další faktory. Některé ženy si v prostituci utvrzují svůj úspěch, jsou to zejména ženy, které v osobním nebo profesním životě neuspěly. V USA prováděli výzkum, kde zjistili, že 40 – 85 % prostitutek a prostitutů užívají drogy. Výzkumy pocházejí ze 70. - 80. let minulého století, nové výzkumy tento fakt, ale nevyvrátily (Weiss, 2012, s. 647).

Cesty z prostituce bývají ne příliš lehké. Profesionálky, které mají prostituci jako povolání odejdou, když jsou už staré a vědí, že je čas. Poloprofesionálky mají práci často jako drogu a nechtějí a nemohou přestat. Setrvávají tak v komunitách a později odejdou z neschopnosti vykonávat práci i z celkového vyčerpání. Ženy, které se staly oběťmi obchodu s lidmi, tak jsou nuceny podstoupit dlouhodobou rehabilitační léčbu.

Odchod z prostituce bývá provázen několika dalšími problémy. Žena řeší otázku, jak říci svému okolí, že předtím pracovala jako prostitutka, aniž by to narušilo vztahy s okolím. Některé pracovnice mají ambice mít rodinu a spokojené manželství, to ale bývá velký problém. Paradoxně se ženy nemají kde seznámit. Několik pouličních pracovnic navázalo vztah s policistou nebo jiným příslušníkem. Je to pro prostitutky jakási forma naplnění „pohádky“ prince na bílém koni. S policistou či pochůzkářem mají podobné zážitky a to je zřejmě sbližuje (Weiss, 2012, s. 647).

Ženy na cestě ze spárů prostituce využívají různá zařízení, jako jsou např.: Rozkoš bez Rizika, LaStrada, Projekt šance a spousty dalších. Tyto organizace pomáhají dívkám a ženám při hledání nového života.

1.3 Cesty prostituce od počátku, časový přehled

V historických knihách je téma prostituce velmi tabuizováno. Je nutné si položit otázku. Proč? Celé historie prostituce se přece odehrávala za plného denního světla a před očima celé veřejnosti. O známém spisovateli Voltairovi celá Francie věděla, že navštěvuje vykřičený dům, ale nikdo o tom nemluvil (Bussermann, 1993, s. 6).

Intimní a vřelý vztah k prostituci je známý ve všech historických obdobích (Bussermann, 1993, s. 7).

Největší roli hrály lehké ženy v Athénách a Korintu ve zlatém věku řecké kultury. Ženské služby ovládaly v Řecku všechny oblasti života. Dodnes není známo, proč Řekové bezhlavě mířili do náručí lehkých žen. Je tu jistá úvaha, že utíkali před láskou k mužům (Bassermann, 1993, s. 11).

Jak už bylo zmíněno chrámová prostituce se provozuje od počátku věku a je zaznamenána z dob Mezopotámie po celém Předním východě, datuje se od dob 2300 před n. l., kdy byla vnímána jako služba božstvům lásky. V letech 640 – 560 př. n. l. zhruba, řecký státník Solón dal vybudovat, veřejný dům v Athénách, kde pracovaly otrokyně. Kolem roku 430 př. n. l. bujela prostituce v Athénách. Roku 350 př. n. l. se doba rozkvětu prostituce v Řecku ubírá ke konci., rok 100 př. n. l. je organizovaná prostituce u Tiberu, s mnoha lupanary (nevěstinec). 62 př. n. l. došlo ke svévolnému vniknutí do Ceasarova domu Pulcherem, kde chtěl sledovat erotická mystéria.

50 a později př. n. l. v Alexandrii objevujeme nejrozmanitější zábavné podniky, veřejné domy, jež se staly centrem prostituce ve Středomoří. Roku 18- 17 př. n. l. vznikly mravní zákony císaře Augusta (Bussermann, 1993, s.331)

Roku 100 n. l. v Římě bylo napočítáno 32 000 prostitutek. V roce 350 křesťané poprvé dosahují prvního úspěchu v boji proti prostituci, zobrazují pronikání chrámové prostituce do Říma z Orientu (Bussermann, 1993, s. 331).

Roku 1158 proběhlo velmi ostré vystoupení Friedricha I. Barbarossy proti prostituci a smilstvu. 1161 Jindřich II. nařizuje otevření prvního řádného veřejného domu v Londýně. Téměř zároveň vznikly oficiální vykřičené domy v Benátkách a dalších městech. 1200 vznikají ženské domy dokonce i v menších městech Německa (Bussermann, 1993, s. 332)

Ve středověkých městech bývá považováno navštěvování veřejných domů za manželskou nevěru, vážení hosté jsou nyní ubytováni v těchto domech, prostitutky se aktivně podílejí na oslavách, veřejných událostech a slavnostech. V porovnání s antikou je Řím zpustlý, nachází se tam na 6800 prostitutek plus konkubíny duchovních (Bassermann, 1993, s. 332).

V roce 1530 Karel IV. vydává zákaz prostituce v celé říši, velmi brzy nato se stanovují i tělesné tresty za kuplířství. Refuge, pařížské předměstí Saint – Antoine se stává místem převýchovy necudných žen a roku 1665 tímto i vzorem pro ostatní země. Roku 1687 Ludvík XIV. také vydává nařízení, hrozí kuplířům a majitelům vykřičených domů nejpřísnějšími tělesnými tresty a pokutami. Tělesné tresty byly například, uřezání nosu nebo uší (Bussermann, 1993, s. 332).

Později nastává reglementace veřejných domů v Berlíně. Roku 1780 v Berlíně existuje na sto malých vykřičených domů, při počtu asi 150 000 obyvatel je zhruba 1000 zaregistrovaných prostitutek (Bussermann, 1993, s. 332).

Dva tisíce prostitutek si stěžuje na brutální zacházení policie ve Francii Reglementací prostituce v Paříži vzniká zákaz výkonu povolání ve dne a po 23.hodině (Bussermann, 1993, s.333).

Roku 1846 se uzavřely vykřičené domy v Prusku. Roku 1886 vznikají abolicionistické zákony v Anglii, 1890 v Norsku, 1897 v Curychu, 1901 v Dánku. Přelom století stanoví počet prostitutek v Londýně na 60 000, v Berlíně kolem 50 000,

v New Yorku kolem 30 000 a ve Vídni 25 000. Rok 1906 je rokem, kdy je v Dánsku zrušena povinná registrace žen vykonávající prostituci (Bussermann, 1993, s. 333).

Francouzský zákon z roku 1908 zakazuje prostituci neplnoletých a tvrdě ji postihuje. Ve Švédsku, kde tyto podniky nikdy nebyli, je registrace prostitutek rovněž zrušena. 1927 zákaz veřejných domů v Německu. V roce 1929 společnost národů označuje veřejné domy, za místo kde se s děvčaty obchoduje a odsuzuje všechny státy které jejich přítomnost trpí. Zákon Marthe Richardové ve Francii roku 1946 přikazuje zavření veřejných domů v Paříži a později i všude jinde do šesti měsíců (Bussermann, 1993, s. 333).

Předběžné oficiální odhady z roku 1949 vedou k výsledku, že na území Německé spolkové republiky působí 100 000 až 150 000 prostitutek, kde nejsou započteny ženy, které se živí prostitucí u okupačních jednotek (Bussermann, 1993, s. 333).

V červenci 1960 Francie ratifikuje mezinárodní konvenci proti obchodu s ženami. A v prosinci nastává protest pařížských prostitutek před sídlem sněmovny (Bourbonský palác) proti kontrole hodinových hotelů. Rok 1965 Armand Mergen zveřejnil výsledky svého průzkumu, kde představuje 500 prostitutek, z toho 56 % jsou slabomyslná individua, a 81 % žen přiznává, že jsou frigidní (Bussermann, 1993, s. 333).

Obrázek 1: Fotografie Pařížské prostitutky, pohlednice, rok 1910

Zdroj: Bassermann, 1993, s. 254

Obrázek 2: První veřejný dům – za první světové války

Zdroj: Bussermann, 1993, s. 259

1.4 Vývoj prostituce od středověku až po komunismus

Z historických zkušeností víme, že prostituce nelze trvale vymýtit, je tu již od středověku. Od té doby, co vzniklo křesťanství, tak měla i své kritiky a bojovníky proti ní. Je však nutností informovat společnost o formách, podobách, mechanismech a charakteru prostituce a hlavně o samotném rozsahu. Prostituce by se měla regulovat a kontrolovat, neustále se pohybuje na hraně zákona (Bassermann, 1993, s. 313).

Ve středověkých městech Evropy v 13. století se prostituce asi nejvíce institucionalizovala. Byla to doba, kdy křesťanská církev dokázala alespoň ovládnout společenský život do takové míry, že většina „spořádaných“ obyvatel města považovala za nutné se přizpůsobit pravidlům. Pravidlům, která předepisovala pro osobní život církev. Tehdy definitivně na panovnických dvorech odzvonilo mnohoženství a harémům, přinejmenším ti, co porušovali pravidla, to museli alespoň začít tajit. Ve městech tak přišla na řadu éra prostituce (Bussermann, 1993, s. 313).

Toto všechno se odehrává pouze ve městech, ve vesnických společenství prostituci téměř neznali. Dále i v moderní době se s venkovní prostitucí dá setkat jen výjimečně, spíše jenom v příměstských oblastech. Venkov oproti městům měl velmi odlišnou mentalitu lidí i životní způsob. Sexuální život na vesnicích byl daleko svobodnější, zároveň ale vesničané velmi dodržovali pohanské tradice – včetně velkých oslav, které provázely nebo byly zakončeny iniciační případně hromadnou kopulací. Z prací zejména francouzských badatelů je patrné, že církevní předpisy jen mírně omezovaly sexualitu na venkově (Bussermann, s. 313 – 341).

V ohledu na sexualitu ve městech byla sexualita náročnější – od plnohodnotných měšťanů vyžadovala křesťanská konvence rezignaci na citovou a erotickou lásku. Sex měl jen ploditelskou úlohu. Vztah mezi mužem a ženou měl být a také až do 19. století byl ve vyšších třídách zerotizován. Jako všude jinde, i později se dostavilo porušování norem nebo jejich obcházení. Historické prameny jsou plné záznamů o tom, že hříšníků bylo hodně. Od počátku vedení městských knih ve 14. století najdeme zprávy o instituci, určené k obcházení problémů se zakázanou sexualitou a tím se ve městech začaly objevovat veřejné domy s nevěstkami (Bussermann, 1993, s. 314).

Jungmannův slovník z roku 1835 slovo prostituce ještě nezná. Dříve se tento jev nazýval „neřád“, dále jsme se mohli setkat se slovem „hampejz“, které je definováno jako „domek hříšných a obecných žen, místo, kde v kuželky hrají“.

Pojem „hříšná a obecná žena“ je použito místo jiných dobových výrazů: nevěstka, kurva nebo hurva, čili dle Jungmannova slovníku: „tvrdě a s potupou – osoba ženská, která se nad svou poctivostí zapomenula“. Daniel Adam z Veleslavína roku 1598 také charakterizuje stejnou příslušnici nejstaršího povolání jako „ženskou, která za úplatu mzdy nebo zisku se propůjčuje buď jednomu, od něhož se živí (kuběna, souložnice, ženina), nebo každému krásu svou za peníze prodává, každému svolí“ (Bussermann, 1993, s. 314).

Ženy vykonávající povolání našeho zájmu, byly ženami, které nerespektovaly mravní normu, jako „ženy obecné“ byly pro každého zákazníka za peníze dostupné. Do toho povolání se vrhaly, aby měly snadnější život, neustále se snažily překročit meze již daného rozčlenění společnosti, a chtěly být v lepší vrstvě, než v jaké se narodily. Mnohé ženy byly, ale k výkonu tohoto povolání nuceny, dá se říci, že byly prodány do hampejzů nebo kuplířů jako náhrada za dluhy svých manželů a otců (Bassermann, 1993, s. 314).

Provoz nejstaršího řemesla můžeme osvětlit na příkladech z Prahy, jediného velkoměsta Čech ve středověku. Kolem roku 1365 na okraji židovského ghetta je „starý hampej“ čili antiquum gallimordium, jak dříve bylo zapisováno do městských knih. Směrem od starého hampejzu k řece pak roku asi 1400 vznikl „nový hampejz“ a to byla sídla prostitute v Židovském městě (Bassermann, 1993, s. 315 – 316).

Nevěstky byly k dispozici na Perštýně ve Starém Městě: roku 1359 jistá Keruš Hoffartová, možná kuplířka či provozovatelka nelegálního nevěstince dává parcelu v Benátské ulici městskému katovi a ten si postaví bydlení a v zázemí domu otevřel veřejný dům. „Benátky“ se staly centrem prostitute v době Karlově. Centrum budilo nemilou pozornost mravokárců, zejména snad Jana Milíče z Kroměříže. Na základě jeho vlivu dal Karel roku 1372 veřejný dům shodit a nevěstky rozehnal. Prázdnou parcelu i s domem později obdržel Milíč a nechal zde vybudovat místo pro nevěstky, které se chtěly napravit – tzv. Jeruzalém (Bussermann, 1993, s. 316).

Za „hurvami“, ani po skončení „Benátek“ nebylo třeba chodit daleko. Protokoly pražských far z roku 1379 jasně dávají znát, že se prostituci dařilo i mimo její hlavní centra. Zajímavá kategorie zájemců o tento druh služeb byli nemravní faráři. Z dějepisné literatury je zmínka o faráři Ludvíku Kojatovi, který nechal zřídit veřejný dům ve svém domě pod klášterem sv. Kateřiny proti škole u kostela sv. Apolináře, ve

veřejném domě bylo asi 4 – 8 nevěstek. Tento farář nebyl jediným vysvěceným nemravou. Dalším byl Svatolinhratský farář Prokop, který rád zval nevěstky na svou faru na oslavy, na které chodila řada dalších kněží a mnichů. Ve vedlejším svatovalentinské farnosti, která sousedila s židovským ghettem, bylo nelegálních domů dokonce osm. Pro Malou Stranu byla sídlem neřestí Obora, která ležela až za městskými hradbami, případně vinice u Košíř a Smíchova. Na Hradčanech se slézaly prostitutky v domech okolo kostela sv.Benedikta. Hradčany byly v tomto směru vždy zázemím Pražského hradu (Bussermann, 1993, s. 317).

Prostitutky nesloužily jenom bohatcům a urozeným mužům. Radovat a veselit se mohli i nejchudší zákazníci. Prostitutky pro ně byly k mání ve skladištích dřeva na halách na vltavském břehu. Zde vznikla i nadávka „haldecká“ (Bassermann, 1993, s. 318).

Zhruba od roku 1419 do začátku 16. století měla prostituce opět krušné časy. Požadovalo se stíhání hříchů a neřádů jako bylo smilstvo, cizoložství, krčmování v neděli, oděv oplzlý mužského a ženského pohlaví, hry o peníze. Nevěstky ovšem opět reformování společností, přežily ve zdraví (Bussermann, 1993, s. 319).

Ve Starých letopisech českých se můžeme dočíst, že v roce 1518, kdy došlo ke spojení pražských částí, bylo v Praze jen málo domů, kde bychom nenašli nebo nepodezívali ženy z prostituce. Nelegální domy s vyhlášenou pověstí se nacházely na Františku, v Celetné ulici, v bývalém Králově dvoře u Prašné brány. Na Novém Městě bylo nejerotičtější místo Podskalí (Bassermann, 1993, s. 319).

Obrovský impuls pro pražskou prostituci bylo přesídlení císařského dvora z Vídně do Prahy v roce 1583. Metropole ožila desítkami nových krčem. Každý šenkýř se musel zaručit, že nebude přispívat nočnímu loďstvu, nebude u sebe přechovávat nestydaté dívky a kromě své vlastní manželky u sebe nebude přechovávat jinou osobu ženského pohlaví (Bassermann, 1993, s. 320).

Postavení nevěstek bylo dost nuzné, minimálně třetinu výdělku odevzdávaly svým pasákům či kuplířům. Nejednou upadaly do otroctví. V roce 1587 byla v Praze popravena kuplířka, která se ke svým prostitutkám chovala otřesně, z výdělku jim nechávala sotva čtvrtinu (Bassermann, 1993, s. 320).

V 16. století vznikla nová vážná hrozba – syfilis. Syfilis s sebou přivezli Kolumbovi námořníci. Trvalo hezkých pár desítek let, než si občané vypěstovali jakousi imunitu. V prvních letech infekce zabíjela spousty lidí. Rázem byly pryč časy rozverných poběhlic, lidé se přinejmenším báli o svůj život. Ovšem ani metla syfilidy nezahнала rozvoj prostituce. Prostituce tak ve zdraví přežila i 30ti letou válku i hrozné morové epidemie konce 17. století a počátku 18. století (Bassermann, 1993, s. 321).

Ani změna vládnoucí ideologie prostituci nepoznamenala. Veřejné domy sice ve městech nebyly legalizovány, ale masově provozovaná prostituce byla velmi tolerovaná bez nějakých větších zásahů. Rozvoji prostituci přály doby válečné, jak už bylo zmíněno v předešlých kapitolách. V 18. století postupně ubývalo na rušnosti, bídě se tedy vedlo i nemravnému životu. Opětovný rozvoj oblasti prostituce, velmi pomohl vzniku industriálních center od 60. let 19. století (Bassermann, 1993, s. 321 – 322).

V této době policie byla ochotná tolerovat veřejné domy pod podmínkou, že prostitutky, co v nich pracují, musí být registrované a musí se podrobovat pravidelným lékařským prohlídkám. Do jisté míry s policií i spolupracovali ve věcech obecné zločinnosti. Dále byly tolerovány i pouliční prostitutky, které služby prováděly přímo na ulici nebo v pronajatém bytě. Stíhány byly hlavně poloprofesionálky a amatérky, které se nepodrobovaly lékařským kontrolám a nebyly evidované. Ve snaze po lepším životě dělnice zanechaly svého původního povolání a začaly dělat prostitutky. Rozhodně nešlo o mladé a nerozumné dívky, výzkumy dokázaly, že víc jak polovina nevěstek byla starší třiceti let a výjimkou nebyly ani nevěstky kolem padesáti let. Čtvrtina z těchto žen byla negramotná nebo pologramotná a pocházela z rozvrácených a neúplných rodin, bydliště na území Prahy vůbec neměli, nelegální prostitutky bývali velice chudé. Výdělky prostituujících pracovnic můžeme jen odhadovat. Dá se odhadnout, že ty úspěšnější registrované prostitutky, okolo roku 1900, si dokázali vydělat, ale i ten den utratit až 15 – 30 korun, tehdy to byl ekvivalent příjmu řádného univerzitního profesora. Neregistrované prostitutky si vydělali korunu až dvě, pokud pána mohla pozvat na pokoj. Náklady na bydlení a poplatky za každého obslouženého hosta, bylo samozřejmostí. Daní za tuto práci byla ovšem zdravotní a morální daň většiny žen, které u této práce zůstávaly trvaleji. Pohlavní choroby, hlavně syfilis, na přelomu 18. A 19. století slavili úspěchy. Svou velkou daň si ovšem vybral i alkoholismus (Bussermann, 1993, s. 323).

Všichni představitelé si byli velmi dobře vědom, že prostituce je prakticky neporazitelný protivník. Snažili se tak držet prostituci alespoň pod jakousi kontrolou, a stahovat ji mimo veřejná prostranství. Prostředky nebyly velké, tak policie kontrolovala jen hlavní městské ulici a náměstí. Pokud se neregistrovaná prostitutka dostala do vězení, což se často stávalo, ženy to braly jako součást profese, strávila tam 10 až 21 dní (Bussermann, 1993, s 324).

Od počátku našeho století začali vykřičené domy pomalu vycházet z módy, až příliš se na ně poutala pozornost mravokárců, hlavně bylo přímo jasné kolik občanů tyto domy navštěvuje. Definitivní zlom v dosavadní praxi byl zákon č. 241 z roku 1922, zákon ČSR rušil reglementaci prostituce, tj.odstaranoval policejní dozor nad prostitutkami a zakázal vznik nevěstinců. Zákon trestal rozšiřování pohlavní choroby a vědomé infikování na další osobě, hrozilo vězení do 8 měsíců a pokuta do výše 10 000 Kč. Prostituci radikálně „zrušil“ až komunistický režim v rámci budování nové socialistické společnosti. Prostituce byla prohlášena za neexistující. Její další výskyt byl trestán dle § 226 trestního zákona z roku 1961 v rámci „ohrožování pohlavní nemocí“(„dělo se z pravidla souloží“). V praxi se proti prostituci vystupovalo, až do listopadové revoluce, jako proti příživnictví podle § 203 trestního zákona. Prostitutky zřejmě na oko zmizeli z ulic (Bussermann, 1993, s. 325).

Prostituce opět ovšem prožila. Nadále sloužila jako projev svobodné zábavy a veselosti světského člověka. Prostituce potvrdila svou úlohu pro psychofyzické odreagování mužů, jejichž potřeby nebyli naplnění v manželském vztahu. V období razantního zásahu komunistického režimu, byla veřejnost ubezpečovaná, že prostituce je zcela vymýcena, ale opět tomu nebylo tak. Prostitutky pracovaly v hotelech, pomáhali jim taxikáři, kteří vše zprostředkovali. Ve městech a obcích, kvetla dobře organizovaná prostituce zejména pro řidiče kamionů (Bussermann, 1993, s. 326).

Prostituce vždy souvisela s řadou dalších nelegálních činností a s organizovaným zločinem. Prostituce je a bude komplikovaný veřejný problém (Bussermann, 1993, s. 326)

1.5 Fenomén a trendy v prostituci

Prostituci můžeme hodnotit z mnoho hledisek: medicínského, morálního, ekonomického, psychologického, sociologického a sexuologického.

Medicínské aspekty, zde se jedná o sexuálně přenosné infekce, jejich diagnostika, léčba a především prevence. Za rizikovější formy jsou označovány: sex bez kondomu, styk s rizikovějšími sexuálními partnery, anální sex, orální sex na ženě. Vysoká promiskuita, zde hrozí nebezpečí hlavně mladým lidem, kteří ještě nemají vystavěnou imunitu. Důležitá je i otázka primární prevence, motivace a vedení k bezpečnému sexu, používání kondomu, hormonální antikoncepce atd. (Weiss, 2012, s. 640).

Morální aspekty jsou dané kulturně a nábožensky. Ve střední Evropě morální hledisko vychází z křesťanství, kde je považováno za přijatelné a normální pouze monogamie a zákaz předmanželského sexu. V jiných kulturách například nabídnout pohostinství svého domu znamená také nabídnout i tělo vlastní manželky. Česká společnost je obecně dosti tolerantní, může to souviset s faktem, že většina má ateistický postoj k náboženství, tudíž v nás nejsou zakotveny postoje, které by byli proti komerčnímu sexu. Je důležité, ale zmínit, že tolerance končí, když by se prostitucí chtěla živit dcera nebo sestra (Weiss, 2012, s. 640).

Ekonomické aspekty, peníze v prostituci neboli v sexbyznysu hrají asi největší roli. V minulých letech několik evropských států přistoupilo k legalizaci prostituce a usiluje o její zdaňování. Podle informací však k registraci přistoupilo pouze 20% sexuálních pracovníků, zbytek stále zůstává v pásmu tzv. šedé ekonomiky. Nejodvážnější odhady mluví o tom, že prostituci poskytuje 25 tisíc lidí, realitě se spíše blíží 10 tisíc mužů a žen. V Česku je asi 800 erotických klubů, kde podle odhadů pracuje 6 tisíc žen. Cena se v průměru pohybuje okolo 3,5 tisíc. Podle výzkumu u nás i v zahraničí má každá žena v průměru 10 zákazníků týdně. V privátních bytech se pohybuje na 2,6 tisíc žen, každá z nich může mít až 600 zákazníků ročně. Na ulicích, zejména v hraničních městech se na ulici pohybuje cca 700 prostitutek. O kolik peněz stát stát přichází, lze ale těžko odhadnout (Weiss, 2012, s. 640).

Psychologické aspekty. Výzkumy tvrdí, že jednou či vícekrát si nechalo za pohlavní styk zaplatit 4% žen. Prostituce není povolání na celý život, většinou kariéra prostitutky trvá 2-5 let. Při tomto povolání dochází k velké psychické zátěži. Žena nedokáže přijmout identitu prostitutky a zároveň se prostituje. Vzniká stav

inkongruence, který přináší duševní zmatek a stres, žena se bojí vyzrazení. Nejčastěji se setkáváme s těmito obrannými mechanismy:

Popření: „Nejsem prostitutka, jen tu práci chvíli dělám. Nepatřím k té skupině, co to dělat musí a potřebuje“.

Racionalizace: „Dělám to jen pro peníze, jakmile vydělám na...byť, studia, dluhy, atd..., pak končím.“

Denní snění: Stojící na ulici, sedící u baru nebo jinde a představují si, jak se zjeví princ na bílém koni a budou „vysvobozeny“.

Devalvace: Zvyšují svou hodnotu tím, že devalvují někoho jiného. Například prostitutky pracující v nočních klubech by nešly pracovat na ulici. Téměř každá pracovnice má nějakou z praktik, která je pro ní tabu, například odmítá anální či orální sex, některé i sex do vagíny.

Agrese: Existují i příklady, kdy prostitutka nezvládla tlak, stres a psychickou zátěž, a svou zlost si vybila na zákazníkovi a zbila ho. Taková to tendence může nakonec vyústit ve specializaci. Prostitutka se stane dominou.

Humor: Veselé příhody si pracovnice vyprávějí navzájem, většinou jde o to, jak obelstily klienta. K tomuto zdaru vede několik cest: podnapilost muže, stydlivost, nezkušenost, herecké schopnosti prostitutky, její vynalézavost (místo vagíny použít sevřené dlaně) atp.

Lesbický vztah: „Nejsem žádná kurva, jsem poctivá šlapka. Kurva je ta, co zahýbá svému manželovi. Já jsem nikdy nevěrná nebyla!“ Patří k těm, co v osobním životě mají lesbický vztah (Weiss, 2012. s. 641).

Stát se profesionální prostitutkou v sobě zahrnuje více než „odhodit morálku“. Proces jakési profesionalizace by se dal zahrnout do tří fází:

Posun od příležitostného sexu k prvnímu aktu prostituce (časté náhodné známosti, snaha o dosažení vzrušení a mužské pozornosti, vzniká myšlenka na spojení sexu s finanční odměnou)

Přechodné odchýlení od běžného sexuálního chování (v této fázi, žena musí zjistit, zda je schopna prostituci provádět, jestli je schopna uspokojit velké spektrum požadavků zákazníků)

Získání nové identity pro profesionální prostituci (jestliže se nemůže ztotožnit se všemi předchozími podmínkami, její identita zůstane „občasná“ a prostituce pouze vedlejší aktivitou (Weiss, 2012, s. 641).

Sociologické aspekty. Dříve byla prostituce považována za sociální patologii, automaticky byl spojován muž kriminální s ženou prostitutkou. Nyní uznáváme i pozitivní stránky prostituce, je to jakási možnost pohlavního vybití například pro muže, které mají zvláštní požadavky, což u některých mužů může dokonce předcházet agresivnímu nebo sexuálně-agresivnímu chování (Weiss, 2012, s. 642).

V 90. letech Česká republika zažila boom sexuální služeb, to dávno odpadla, prostitutek ubývá na ulicích a kluby také mizí. Jejich počet však roste na jihu Čech a na jižní Moravě. Původní sex kluby, kde se střídalo na 10 prostitutek, pomalu mizí. Nahrazují je tzv. hypermarkety, to jsou podniky, kde kromě sexuálních služeb zákazník může využít i jinou službu, jsou to například kasina, sauna, diskotéky, masáže. V těchto zařízeních najdeme několika násobně více žen než v malých „rodinných“ klubech. V tomto velkém podniku si zákazník většinou ani sám nevybere, žena je mu doporučena manažerem. Manažer si zákazníka váží a je mu i průvodcem po klubu. Jeden z trendů prostituce je také, že kluby chtějí zaměstnávat nejen české prostitutky, ale i jiné národnosti, Ukrajinky, Rusky, Vietnamky, Thajky, Filipínky a také Afričanky nebo Brazilky (Weiss, 2012, s. 644)

1.6 Typologie prostitutek, zákazníků a místa poskytování služeb

Prostitutky můžeme rozdělit do 3 skupiny. Profesionálky, poloprofesionálky a amatérky.

Profesionálky – sex je pro ně plnohodnotné zaměstnání, dodržují pravidla, hranice, mají odstup, profesionální chování. Citově se váží málokdy nebo vůbec. Lze u nich vystopovat jakousi emoční zploštělost (Weiss, 2012, s. 642).

Poloprofesionálky – sex je pro ně nouzové či přechodné východisko z například finančních důvodů. Stanovují si hranice, ale většinou je nedodržují. Bývají závislé v rámci osobnostních rysů, ale i na drogách, to také není výjimkou. Za peníze či laskavost jsou schopni porušovat jejich pravidla (Weiss, 2012, s. 643).

Amatérky – to jsou příležitostní prostitutky, můžeme je rozdělit na dvě skupiny. Mladé dívky, které jsou na útěku z domova. Ty prostituují za peníze, drogu a dokonce i místo v partě. O pravidlech, rizicích vůbec nepřemýšlejí. Druhá skupina jsou starší ženy, které hledají dobrodružství nebo si chtějí finančně přilepšit (Weiss, 2012, s. 643).

Typologii zákazníků můžeme rozdělit do čtyř skupin. Experimentátor - chce zažít něco nové, neobvyklé, něco, co doma nemá, může hledat jenom dobrodružství, nebo má sex jako sport. Konzument - chce sex bez závazku, bez vztahu, přijde se pobavit s kamarády, nebo se zrelaxovat, někteří říkají, že prostitutka je levnější záležitost než milenka, manželka, přítelkyně. Pacient - zvýšená sexuální potřeba, závislost na sexu, či nějaká dysfunkce, bojí se doma říci, co potřebuje, u prostitutky se nestydí. Romantik - nemusí mít přímo sexuální akt, chce si povídat (Weiss, 2012, s. 643).

Outdoor služby jsou služby poskytované venku, typické jsou ulice, centra měst, silnice, nádraží parky, místa kolem toalet, parkoviště, námořní přístavy mají prostitutky přímo u doků, v zahraničí tyto místa nesou název Red light distrikt (Weiss, 2012, s. 643).

Indoor služby - jsou služby poskytované v kamenných budovách. Bývají označovány zářivou barvou například ve tvaru srdce, na první pohled je hned zřejmé, že zde nabízejí sexuální služby. Patří sem night cluby (toto označení všude jinde ve světě známé, diskotéka nebo noční taneční klub), erotické salóny, strip bary, strip show, peep show (je show, kde zákazník kouká z malého okénka na svlékající se ženu, po tomto vystoupení je většinou pravidlem, že si zákazník koupí i sex). Různě ve světě, hlavně v Holandsku jsou známé výlohy, kde se ženy za sklem „nabízejí“, tancují, sedí, lákají zákazníky do podniku. Tento druh podniku se nacházel i v Praze. Ženy zde staly ve výlohách a když jim přišel zákazník, tak jen zatahly závěs, aby se mu mohly věnovat (Weiss, 2012, s. 643).

Indoor služby mohou být i skryté nebo poloskryté. Bývají to byty, bary, priváty, hotely. Escort služby, jsou služby, kdy sexuální pracovnice dojíždí za zákazníkem, který si ji objednal. Žena s sebou většinou má řidiče/bodyguarda, ale není to pravidlo. Tento servis poskytují sex kluby, priváty a agentury (agentury mohou posílat ženy do celého světa). Není výjimkou, že ženy pracují jako escort samostatně, se zákazníkem se spojují přes inzerát v novinách apod. (Weiss, 2012, s. 643).

Další druh indoor služeb je tzv. virtuální služba. Jde hlavně o internetové služby on-line před webkamerou, žena reaguje a plní úkoly od zákazníka, dělá to, co on chce. Dále to může být i sex po telefonu. Tyto formy jsou bezpečným sexem, a nejsou rizikové, někteří odborníci tyto služby nezahrnují do prostituce (Weiss, 2012, s. 644).

2 FORMY PROSTITUCE

Prostituci dělíme podle dvou kritérií.

První kritérium - podle subjektu poskytování sexuálních služeb. Jedná se o mužskou, ženskou a dětskou prostituci. Společensky nejnebezpečnější je dětská prostituce, je často spojena s organizovaným zločinem, obchodem s drogami a pornografickým průmyslem. Mužská prostituce se objevuje zřídka a klientela je převážně mužská. Ženská prostituce je nejrozšířenější.

Druhým kritériem - vymezení prostituce podle prostředí, ve kterém je vykonávána. Vztahuje se jak na prostitutky z řad žen, tak i mužů (Bláha, 2008, s. 10).

2.1 Pouliční, silniční a privátní prostituce

Zde jde o nejproblémovější prostituce, věková hranice prostituujících je velmi často nízká. Většinou jde o osoby mentálně a sociálně zaostalé s nízkým vzděláním. Poskytují pohlavní styk téměř komukoliv a kdekoliv. Pouliční a silniční prostituci výhradně poskytují ženy, které jsou často závislé na drogách, a proto je zde vysoké riziko pohlavních chorob a různé trestné činnosti. Z prostituce profitují tzv. pasáci, kuplíři. U této formy prostituce je typický rychlý, anonymní a nejlevnější sex jakéhokoli druhu. Ceny takto poskytovaných sexuálních služeb se zpravidla pohybují v řadu stovek. Ale i v této oblasti se jedná o cenu předem domluvenou. Samotné poskytování sexuálních služeb probíhá v automobilech zákazníků zaparkovaných někde na lesních cestách, parkovištích nebo na u okraje silnic, v průchodech domů nebo v parcích, dá se říci všude, kde se dá. Zejména silniční prostitutky bývají více než ostatní skupiny prostitutek zdrojem i objektem mnoha rizik. Stávají se oběťmi kriminálních činů, zejména násilné kriminality a obchodování se ženami. Většina prostitutek tuto činnost vykonává v naprosté závislosti na svém pasákovi. Obvykle pasák vlastní osobní doklady prostitutky nebo je zde jiná forma její závislosti. Dívky jsou často pasákovi prodány a ten po nich pak žádá, aby si na svoji svobodu vydělaly (Chmelík, J., 2003).

V privátní prostituci jde o prostituci s vlastní, malou a relativně stálou klientelou. Tato prostituce je vykonávána jak muži, tak i ženami „na úrovni“, kteří jsou schopni klienta i reprezentovat při jeho společenských povinnostech. Prostituci poskytují v soukromých, luxusně zařízených bytech, zpravidla vysoce zaopatřených klientů (Chmelík, J., 2003). Tohoto druhu prostituce většinou využívají bohatí podnikatelé, kteří nemají stálého partnera. Společnice a společníci jsou najímáni na dovolené, na večere, divadelní představení apod. Poskytování erotických služeb je zde pouze jednou ze služeb. Jedná se zde o atraktivní, vzdělané muže a ženy. Poskytování těchto služeb se pohybuje v hodně vysokých částkách, jedná se o nejdražší formu prostituce.

2.2 Hotelová, barová a bytová prostituce

Hotelová prostituce. Jde o podobnou kategorii jako je privátní prostituce s tím rozdílem, že klientela není stabilní, společenská úroveň prostitutek se odvíjí od kategorie hotelů a klientů. Většinou jsou prostituující osoby vzdělané, ovládají jeden světový jazyk, dobře vystupují. Klientelou jsou většinou cizinci. Na jejich prostituci profitují obvykle další osoby, např. taxikáři, recepční a další hotelový personál (Chmelík, J., 2003). Je to velmi diskrétní forma prostituce. Četnost těchto služeb se zvyšuje v období veletrhů a velkých sportovních událostí. Věk prostitutek se pohybuje okolo 20ti let. Služby se většinou domlouvají po telefonu nebo v soukromých bytech. Služby se inzerují i v zahraničním tisku. Ceny těchto společnic se pohybují od tisíců výš.

Barová prostituce je prováděna v různých sex barech, „masážních“ salonech a erotických podnicích. Prostitutky jsou obvykle cizinky, které vykonávají prostituci velmi často z donucení. Tento druh prostituce bývá spojen s obchodem se ženami, násilím, vydíráním a mravností trestnou činností, zejména s trestným činem znásilnění, ke kterému dochází v počátečních fázích prostituování žen, které byly k prostituci zláhány podvodným způsobem (Chmelík, J., 2003). Tento druh prostituce je pro méně náročné, ceny jsou nižší. K provozování této prostituce slouží většinou pronajaté rodinné domky nebo větší byty. Tyto podniky jsou otevřené převážně v nočních a dopoledních hodinách, prostitutky zde pracují na směny. Převážně jsou tu zaměstnané studentky vysokých a středních škol.

Bytová prostituce je prováděna širokou škálou prostituujících osob, provozují prostituci ve vlastních bytech, lze sem přidat i dětskou prostituci. Prostituce je velmi často prováděna za přítomnosti třetí osoby, např. vlastních manželů apod., kteří vystupují jako kuplíři vlastních žen a dětí, často se jedná i o poskytování hromadného sexu. Zákazník v bytech bývá často okraden (Chmelík, J., 2003).

2.3 Luxusní kluby, kabarety, escort, call girl a elderly

V současné době tyto podniky nalezneme v každém větším městě. Podniky vypadají velmi luxusně. Typické pro tyto podniky je výborná exkluzivita dívek. Podstatou těchto podniků je donutit psychologickými prostředky zákazníka před samotným koitem, utratit co největší množství peněz na příklad na baru. V těchto podnicích se velmi dbá na hygienu, u cizinek na to, aby měly legální pobyt v ČR. Ceny jsou zde úměrné poskytovaným službám. Majitelé si najímají právníky, aby měli vše v pořádku. Specifikem je, že majitelé těchto podniků jsou prakticky nepostižitelní za trestný čin kuplířství, vzhledem k organizaci těchto podniků. Pravý majitel je téměř vždy anonymní. O chod podniku se stará osoba, která vystupuje při jednání se státní správou a při problémech s policií. Prostitutky mají s majitelem smlouvu o ubytování nebo pronájmu pokoje v prostoru klubu. Platba za poskytované sexuální služby probíhá předem na pokoji konkrétní dívky. U finančních prostředků, které pocházejí z kuplířství a jsou takto „proprány“, je prakticky nemožné dohledat jejich původ.

Escort služba se původně objevila v USA, je to nejnovější forma prostituce. Escortní služba je inzerování v tisku a pomoci zprostředkovatelů, kteří zprostředkovávají a dopravují prostitutky přímo do místa bydliště zákazníka, tj. na ubytovny, hotely, na různé oslavy a večírky. Jedná se buď o dívky a ženy, které jsou během dne standardně zaměstnány, nebo se jedná o prostitutky „na volné noze“, nebo jde o ženy v domácnosti. Mohou to být ženy z nejrůznějšího sociálního prostředí, od profesionálních prostitutek přes bezproblémové naivní studentky až po spořádané zaměstnané vdané ženy, jinak vzorné matky svých dětí.

Call girls, tzv. holky na zavolání, je formou prostituce, kdy žena pracuje na tzv. telefonickou objednávku. Služby se provozují v různých bytech, dle přání zákazníka. Rozdíl spočívá v tom, že kontakt mezi klientem a prostitutkou probíhá

prostřednictvím telefonické inzerce, nebo s pomocí prostředníků, kteří vlastní seznamy těchto dívek. V seznamech se uvádí nabídka služeb, které je dívka ochotna poskytnout, její jazykové vybavení, kontaktní telefon a její fotografie.

„Eldery“ prostitute – je zaměřená na sexuální potřeby gerontofilů. Zahrnuje prostituci obou pohlaví a je velmi dobře placena.

2.4 Dětská prostituce

V roce 1996 se ve Stockholmu uspořádal 1. světový kongres proti komerčnímu sexuálnímu vykořisťování dětí, na kterém byla konsensuálně přijata definice. Komerční sexuální zneužívání dětí (Commercial Child Sexual Abuse) je definován jako „použití dítěte pro sexuální účely výměnou za peníze nebo odměnu v naturáliích mezi dítětem zákazníkem, dítětem a prostředníkem nebo dítětem a agentem nebo jinými osobami, které vydělávají na obchodu s dětmi pro tyto účely“. Kongres určil tři formy komerčního sexuálního zneužívání dětí – dětskou prostituci, dětskou pornografii a obchod s dětmi (Vaníčková 2004). Studie uveřejněná v roce 1988 mluví o tom, že se ročně pohybuje v dětské prostituci 500 tisíc až 1,2 miliónů dětí, z toho nejméně 300 tisíc chlapců mladších 16 let a velká většina dětí zahajuje prostituční dráhu před 14. rokem. Prostituuující dívky jsou častěji vidět na ulici, kde vyhlíží své zákazníky, zatímco prostituující chlapci jsou více angažováni do pornografického průmyslu a homosexuální prostituce, kde jsou nabídky předávány diskrétně. (Schetky, 1988) (Vaníčková, 2004). Dětská prostituce po 1. světovém kongresu rapidně vzrostla. Vysvětlení může být takové, že vzrostla díky internetu, internet usnadňuje kontakt s dětmi či agenty.

Dětská prostituce ve světě, například v Anglii ještě před sto lety existovaly dětské nevěstince a dětská prostituce nebyla ničím výjimečným. (Vaníčková, 2004) Jednou z nových forem dětské prostituce je „Child darling“. Jsou to povětšinou děti staršího školního věku, které žijí ve vlastní rodině, a za obdarování jako protislužbu poskytují svou přítomnost, později, ale i sex.

Dětská prostituce v ČR. Bohužel musíme připustit, že Česká republika není výjimkou, prostituci zde máme ve všech formách a kategoriích nejen dospělé populace, ale i dětské. V ČR se na růstu dospělých i dětských osob provozujících prostituci podílí tyto skutečnosti. Rozvoj turistického ruchu, zrušení § 203 trestního zákona o

příživnictví, který umožňoval postihovat mimo jiné i „nejkřiklavější“ projevy prostituce, dále skutečnost, že platným přestupkovým zákonem z roku 1991 nelze prostituci účinně regulovat a skutečnost, že se prostituce stala pro mnoho lidí byznysem (Vaničková, 2004).

2. světový kongres proti komerčnímu sexuálnímu vykořisťování dětí, se konal v roce 2001 v Jokohamě, identifikoval dvě základní rizika prostituce: chudoba a osobní zkušenost se sexuálním zneužíváním v dětství, dále se uvádí: deficit v naplnění základních potřeb dítěte, rodinná dysfunkce, domácí násilí, chybějící vzdělání, nízká míra senzitivity vůči pornografii, mýty a předsudky (např. výroky typu: „*pro jednu tě neubude*“ (Vaničková, 2004).

Dětská prostituce se může rozdělit na dívčí a chlapeckou. Dívčí prostituce je nejvíce v bytech a salonech, ale také na ulicích. Často jsou mezi těmito dívkami i nezletilé. Dívky si za noc vydělají cca 200EUR. Nejvíce dívky můžeme najít v pohraničních oblastech, ale i v samém centru Prahy. V Praze působí spíše dívky ze Brna, Ostavy a Bratislavy. Chlapecká prostituce má dvě podoby heterosexuální a homosexuální, provozování ať jedná či druhé nemá žádný vztah k reálné orientaci chlapce. Chlapecká heterosexuální prostituce se téměř vůbec nevyskytuje na ulici. Hlavní kategorií je bytová či privátní prostituce. Privátní velmi často navštěvují dívky, které nechťejí zůstat poslední pannou ve svém okolí, a tím se chtějí vyvarovat posměchu ostatních. Pro příklad: Patnáctiletý Tomáš žije s vlastní matkou, sex měl poprvé před 3 roky s kamarádkou matky a dnes si přivydělává tím, že si nechává od dívek platit za to, že je zasvětil do tajů sexuálního styku (Vaničková, 2004).

Homosexuální chlapecká prostituce je většinou poskytována chlapci, kteří homosexuálové nejsou a mají toto „povolání“ jako byznys. Uvedu zde konkrétní případ, jak se chlapci k homosexuální prostituci dostali. Šestnáctiletý Ondřej utekl z domova. Při návštěvě plaveckého bazénu v Podolí ho kontaktoval asi o rok starší dohazovač, který mu zprostředkoval kontakt s mužem, za účelem pasivního análního sexu. Muž mu dohodil další známé, uvedl ho do klubu a dnes nemá nouzi o přespání (Vaničková, 2004).

Poptávku po dětské prostituci dělíme do několika typů. Osoby s pedofilní orientací, osoby zneužívající děti pro jejich dostupnost, osoby s privilegiem

postavením ve společnosti, osoby zprostředkovávající prostituci a dobře z ní profitující (Vaničková, 2004).

2.5 Homosexuální prostituce

Homosexuální prostituce je provozována převážně mladými muži a chlapci ve věku kolem 18 let. Zajímavé je, že prostituce nemusí být, a v zásadě případů také není poskytována muži s heterosexuálním zaměřením. Je tomu tak proto, že tato forma prostituce má mezi mladými muži výrazně “komerční” charakter. Většina prostitutů pochází z rozvrácených a sociálně slabých rodin. Je zde velmi úzká spojitost s drogovou a alkoholovou závislostí. Homosexuální prostituti jsou vůbec nejrizikovější kategorií pro šíření pohlavních chorob včetně šíření nemoci AIDS (Chmelík, J., 2003). V případě, že heterosexuální prostituující člověk vykoná homosexuální pohlavní styk za úplatu a po té vykoná sex s dívkou, vzniká velké riziko rychlého šíření pohlavních chorob ve společnosti.

Homosexuální prostituce má stejné formy prostituce jako ženská prostituce, tedy privátní, hotelová, bytová, barová a silniční. Silniční však velmi zřídka. Do mužské prostituce spadá i kategorie: Gigolo. To je muž poskytující své služby za úplatu ženám. Své služby nabízejí různé, může to být prostřednictvím novin, erotických časopisů, internetu. Ojedinělou formou prostituce je prostituce transsexuální, nachází se velmi zřídka (Urban, L.; Dubský, J, s.135, 2008)

2.6 Organizovaná prostituce

S prostitucí je spojeno spousta trestné činnosti. Typickými trestnými činy jsou kuplířství, vydírání, znásilnění, pohlavní zneužívání, omezování osobní svobody a ohrožování mravní výchovy mládeže. Řada prostituujících vykonává prostituci dobrovolně. Existuje, ale i nemalé procento žen, které pro vysoké zisky kuplířů a osob podílejících se na prostituci, jsou k prostituci donucovány. Organizovaná skupina zabývající se kuplířstvím mívá několik členů.

Tipař je osoba, která vyhledává ženy a dívky jako potencionální prostitutky, soustřeďuje se na kluby, diskotéky atd.

Náborář je osoba, která vytipované dívky kontaktuje, podvodně je najímá na různé finančně atraktivní činnosti a snaží se je zlákat na provozování prostituce.

Dopravce zajišťuje přepravu dívek na místo určení, kde provozují prostituci. Náborář a dopravce je velmi často jedna osoba.

Pasák, kuplíř je osoba, která nutí ženu k prostituci, a to i za použití násilí, vybírá zisk, organizuje „práci“ prostitutek, vymezuje jejich rajon, hlídá je a často vystupuje i jako „ochrance, bodyguard“ prostitutek.

Hlídač aut je osoba, která hlídá auto zákazníka po dobu, kdy mu je poskytována sexuální služba. Nejde o typickou činnost, zastoupení tohoto člena organizované skupiny je závislé na místě, ve kterém je prostituce poskytována.

Poskytovatelé klíčů jsou osoby, které za provizi půjčují k provozování prostituce svůj byt.

Dohazovači jsou osoby, které kontaktují potenciální zákazníky. Provizi získávají buď od prostitutky, kuplíře nebo od zákazníka.

Padělatelé jsou osoby, které zhotovují falešné doklady pro dívky, které jsou určeny k obchodu do zahraničí (Chmelík, 2003).

K získávání nových obětí pachatelé využívají naivity dívek. Ke klasickým způsobům patří i závislost ženy na osobě, která ji „zláká“ k provozování prostituce. Typickým způsob získání ženy k prostituci je:

Dívky jsou k prostituci nuceny rodiči nebo blízkými příbuznými. Tento způsob je využíván zejména v romských rodinách, kde jsou k prostituci takto nuceny i nezletilé dívky.

Privátně prostituující dívky se dostávají po čase do závislosti a pod „ochranu“ pasáků. Pokud odmítají vykonávat prostituci tímto způsobem, jsou k ní opět různými formami donuceny.

Dívky jsou k prostitutce svedeny jinou prostitutkou, zpravidla kamarádkou.

Po vytipování jsou dívky kontaktovány a s jejich souhlasem zavedeny do prostředí prostitutek, nebo jsou přinuceny k prostituci zpravidla poté, co byly násilně zavlčeny do místa určení k výkonu prostituce a zde prodány pasákovi (Chmelík, 2003).

Při klasické způsobu prostituce ceny sjednávají a peníze inkasují kuplíři. Cena je obvykle pevně stanovena na jednotlivé sexuální služby. Cena za prostituci se řídí nejenom rozsahem sexuálních služeb, ale i atraktivností dívky, jejím věkem a celkovým vzhledem. Ukončit prostituci bývá možné pouze útekem dívky nebo když se jí podaří oklamat hlídač a oznámit věc na policii (Chmelík, 2003)

2.7 Prostituce a sexuální choroby

HIV/AIDS. Česká republika i nadále zůstává s nízkým počtem nakažených podle údajů z roku 2007 je to 90 případů na milión obyvatel, v posledních letech je zaznamenán stoupající počet nakažených. Důležité trendy jsou mírný nárůst počtu HIV infikovaných injekčních uživatelů drog, stabilizace počtu homosexuálně přenesených infekcí HIV a růst počtu přenosů HIV heterosexuálním pohlavním stykem. Česká republika spadá pod zónu kde je ze 100 případů, 84 nakaženo sexuálně (Weiss, s. 648). Zatím co na jihu, jihozápadě i východě Evropy se HIV šíří hlavně mezi uživateli drog, injekčními stříkačkami. Jak homosexuálně orientovaní muži, tak ženy pohybující se v prostituci jsou označovány za velmi rizikovou skupinu. Ohroženou skupinou jsou zejména ženy, je to závažné vzhledem k tomu, že tak na svět přichází více HIV + dětí. Lékaři upozorňují, že muži přenášejí HIV na ženy až dvakrát více, než na opak. Je prokázáno, že ženy se viru dokáží i méně bránit, bývají tak úplně závislé na mužích, jak ekonomicky tak sociálně. Bylo zjištěno, že až 80% žen na africkém kontinentu, mělo pohlavní styk pouze s manželem (Weiss, 2012, s. 649).

V České republice velmi roste číslo infikovanosti u žen, tvoří již přes 20%. Toto číslo je velmi varovné vzhledem k tomu, že prostituující ženy velmi často navštěvují i cizinci. V posledních letech došlo k velkému nárůstu nakažených cizinců v České republice (Weiss, 2012, s. 649).

Zvýšené riziko přenosu HIV vzniká při následujícím chování. Nepoužívání kondomů, používání lubrikačních gelů na olejové bázi, užívání drog, zejména přímo do žíly, nechráněný sex s neznámou osobou (Weiss, 2012, s. 649).

Další hrozbou je sexuálně přenosná infekce syfilis. V letech 1999 – 2001 došlo v České republice k velkému nárůstu nakažených sexuálně přenosnou chorobou. Počet infikovaných syfilidou stoupl 4x. I mezi sexuálními pracovníky v České republice,

je syfilis daleko větší hrozbou než například HIV. *Treponema pallidum*, která způsobuje toto onemocnění, je mnohonásobně virulentnější, syfilis se šíří rychleji než infekce HIV. Velmi rizikovým faktorem je chování sexuálních pracovníků v soukromém životě, chovají se rizikově a nepoužívají kondom. Kondomem si vyznačují pomyslnou bariéru mezi profesním a soukromým životem. Při vyjmenování důvodů, proč kondom nepoužívají, odpověděli například: nejčastější důvod, peníze, dostali větší nabídku, dále vztah se zákazníkem („tzv. láska v práci“) a další důvod byli drogy a vyhrožování ze strany zákazníka (Weiss, 2012, s. 650).

PRAKTICKÁ ČÁST

3 VYMEZENÍ VÝZKUMNÉHO CÍLE A METODIKA

Princip a smysl praktické části této bakalářské práce spočívá ve zjišťování reálného a současného stavu prostituce v České republice.

Výzkum se pokusil uvést co nejvíce zajímavých informací, které se nikde nepíší, a tím se stávají zajímavé pro širokou veřejnost. Dále popisuje svou složitou cestu k informacím, které nebylo lehké získat.

Pro výzkum byla zvolena metoda neřízeného nedirektivního rozhovoru, který se uskutečnil v restauraci v centru Prahy. Průběh rozhovoru lze rozdělit do tří částí, úvodní část, hlavní část a závěr. Cílem úvodní části rozhovoru bylo seznámení se s nejmenovaným pánem (osoba si přeje zůstat anonymní). V rozhovoru bude dále použito fiktivní jméno Tomáš. V hlavní části rozhovoru je cílem zodpovědět co nejvíce zajímavých a interních informací. V závěrečné části došlo k celkovému shrnutí.

4 ROZHOVOR

Při práci na sběru informací nebylo lehké, získat interní informace o tomto povolání. Nikdo nechce mluvit a už vůbec ne zadarmo.

V praktické části autorka původně vymyslela několik nápadů, jak by chtěla práci zpracovat.

První z těchto nápadů byl, že povede řízený rozhovor s jednou nejmenovanou pracovnící, kterou osobně zná a ví, že se „žíví“ jako sexuální pracovnice v jednom z pražských nočních podniků. Následně tuto slečnu velmi opatrně kontaktovala. Toto téma je velmi citlivé a ženy se za své povolání, v 95 případech ze 100, velmi stydí a vůbec nikde se tím neprezentují. Není výjimka, že by o tom nevěděl ani jejich manžel. Tuto slečnu tedy kontaktovala. Nejdříve se dlouho nedostávalo odpovědi. Po několika dnech autorka obdržela odpovědi. Slečna odpověděla velmi zvláštním způsobem. Velmi se jí to dotklo a vše úplně popřela, a tvrdila, že v takové klubu nikdy nepracovala a nepracuje. A tímto skončil první dobře vymyšlený nápad na řízený rozhovor.

Druhý nápad. Autorka požádala svého kamaráda, který tyto noční podniky navštěvuje už několik let pravidelně, aby se konkrétních slečen zeptal, zda by byly ochotné, se slibem absolutního anonymního rozhovoru, odpovědět na pár otázek. Slečny na toto vůbec nereagovaly, jednoznačně řekly, že ne. Pouze jedna slečna by možná byla ochotná, ale za svůj čas by pochopitelně chtěla peníze.

Třetí a úspěšný způsob získání informací. Autorka se o svém bakalářském tématu zmínila v práci a jak už to bývá slovo dalo slovo a šéf jí nabídl, že má známého, který je s touto problematikou velmi úzce spojen. Autorce byla nabídnuta informativní schůzka, která se opravdu uskutečnila. Schůzka probíhala ve volném stylu, spíše na kamarádské úrovni.

4.1 Úvodní část rozhovoru

Jak autorka již zmínila rozhovor byl na velmi přátelské úrovni, setkání probíhalo v příjemné restauraci v centru Prahy ve večerních hodinách. Zpočátku se pokládaly velmi obecné otázky, aby došlo k příjemnému navození atmosféry a rozhovor se sám rozproudil. K navození atmosféry došlo velmi rychle, bylo vidět, že pan Tomáš je opravdu profesionál ve svém oboru. Oboru rozumí a pohybuje se v něm velmi dlouho.

4.2 Hlavní část rozhovoru

Autorka se zajímala hlavně o otázky, které v knížkách nikde nevyčteme. V hlavní části rozhovoru byl pan Tomáš dotazován, na velmi obecné informace. Z počátku byly dotazy podnikatelského rázu. Jak dlouho v oboru podniká, zda jsou příjmy podniku za uplynulá léta pořád stejná. Později byly kladeny spíše interní otázky, které nikde nenalezneme. Pan Tomáš se po chvíli rozpovídal a začal vyprávět spousty příběhu a zajímavých zjištění. Tomáš byl velmi vstřícný a otevřený všem dotazům. K závěru našeho rozhovoru mé otázky směřovaly k finančnímu ohodnocení žen za jejich služby.

Výpověď Tomáše:

Jmenuji se Tomáš je mi 42 let. Nyní mám rodinu a děti. V tomto oboru se pohybuju sedm let. Jak jsem se dostal k nápadu mít vlastní podnik? To je úplně jednoduché. Dříve jsem byl klasický zákazník a tyto podniky jsem navštěvoval velmi často. Tudiž byla otázka času, kdy si otevřu svůj vlastní podnik. Musím říci, že podnik po celou dobu co ho mám velmi prosperuje, do nočních klubů a do není nikdy dost.

Pokud mám srovnat, zda chodí více Češi nebo cizineci, to Vám nepovím, dalo by se říci, že je to tak půl na půl. Češi chodí spíše sami a cizinci chodí třeba po 20ti členné skupině. Pochopitelně jen samí muži. Do většiny nevěstinců, ženy nesmí.

Navštívil jsem spousty podniků po celém světě Thajsko, Německo, Amerika. Nejzajímavější to bylo asi v Thajsku. O Thajsku samozřejmě víme, že je tam 90% nakaženost pohlavní nemocí AIDS. Je však důležité si uvědomit, že stejně jako tady v Praze, tak i v Thajsku můžete mít levnou, špinavou prostitutku, a nebo ne, a užít si s luxusní zdravou prostitutkou. Jak se říká jít do nočního klubu je daleko levnější

záležitost než si pořídit milenku. Vy se smějete, ale je to tvrdá realita. Milenka než Vám poprvé poskytne, řekněme tomu službu, tak nejdřív něco chce, například pozvání na večeři, dárčky, později to jsou dovolené, auta atd. Milenka není levná záležitost, stojí peníze a hlavně, čas. Čas, který většinou vytižení podnikatelé nemají.

Noční podniky navštěvují opravdu všichni vrstvy můžu. Ženatí, rozvedení, staří, mladí, fotbalisti, herci, státní úředníci, celá škála všech různých povolání. Opravdu to není záliba jen bohatých podnikatelů, o kterých si všichni myslí, že nedělají nic jiného, než že chodí do nočních podniků.

Andreo, podívejte se tady po restauraci a řekněte mi, který z těch pánů má peníze. Nevíte? A to je přesně ono! Na pohled nikdo nepozná, zda peníze máte nebo ne. A tím vám odpovídám na otázku, zda u vstupu nějak tříbíme zákazníky. Netříbíme, protože to není poznat. Samozřejmě po chvíli, pán, který nemá peníze a vstoupí k nám do podniku, tak to po chvíli poznáme. Pokud bude cucat jedno pivo a dívat se jenom na tanečnici u tyče, tak je jasné, že penězi neoplývá, ale to se moc nestává. Většinou jsou páni k dívkám velmi štedří.

K nám do klubu chodí jeden velmi zvláštní pán. Je to pán, do kterého byste absolutně neřekla, že má peníze. Nosí ušmudlané oblečení, nejlépe kostičkované flanelové košile, když mu upadne knoflík nahradí ho jakýmkoliv jiným knoflíkem. Nosí brýle a je velmi tichý a nenápadný, ale tento pán vlastní majetek za několik miliard korun.

Další kuriozita, kterou máme u nás v klubu. Nejstarší zákazník, který chodí minimálně třikrát v týdnu má 75 let. Já netuším, co tam se slečnou dělá, pravděpodobně se jenom dívá a užívá si krásné pohledy na její tělo.

Návštěvnost klubu je různá chodí všichni jak mladí kluci, kteří chtějí nasbírat zkušenosti, tak starší muži, kteří chtějí dělat něco, co doma nedostanou. Budete se divit, ale 1/3 návštěv slečen zdaleka nekončí sexem. Jak už jsem říkal, milenky jsou drahé, tak pánové jdou radši do klubu, kde mají své jisté, a když si chtějí jenom povídat tak si povídají. Tyto návštěvníky slečny během noci velmi uvítají. S nadsázkou můžeme říct, že já mám vlastně takovou poradnu, která mužům velmi uleví a oni se pak můžou hezky vrátit k manželce a být na ní hodní, milí, milují a plnit své manželské povinnosti. Možná to zní dost tvrdě, ale kdo si myslí, že je svět jenom růžový, tak by měl hodně rychle sundat ty brýle a vzpamatovat se. Chlapci co sem chodí si uleví a mají zase s nadsázkou

řečeno, sílu se starat doma o rodinu a ženu tak jak mají. V některých z nich je po návštěvě klubu zabudovaný pocit viny, což není neobvyklé, a tím pádem ti muži se k té ženě doma chovají ještě lépe, a jsou spokojené obě strany. Už od dávných dob, muži byli lovci a já myslím, že to v nich zůstane navždycky.

Pár technických věci. Dívky, které u nás pracují, nejsou vázány žádnou smlouvou, pohybují se v různých klubech po Praze a přetrvávají tam, kde se jim líbí nejvíce na základě tohoto nám i poskytují reklamu u ostatních dívek. Plánují si směny, jak se jim chce. U nás dívka musí zaplatit 4000 Kč za noc + provizi za služby, které vykonala a tu dá klubu, zbytek je její. Hygiena je zde 100% bez kondomů se s klienty nesouloží. Každý měsíc dívka předkládá vyšetření o tom, že je zdravá.

Jsou v klubu kritéria, která ovlivní výběr dívky? Měla by mít velká prsa, blond vlasy atd.? Abych byl upřímný, tak podle mě by to tak mělo být, ale, chlapy jsou neuvěřitelně vybíraví a hlavně pořádně chlípí. Jsou to čunčata. Co člověk, to jiný vkus. Někdo má rád velké prsa, velké oči, dlouhé vlasy. Někdo zase krátké hnědé vlasy. Je to opravdu různé.

Co se týče druhu žen, které u nás pracují, je to velmi různé. Máme dívky, které pracují, protože jejich manželé udělali velké dluhy, a částky které si je žena schopná vydělat za noc je tak velká, že jinou možnost nemají. Manželé je k tomu často přivedou a jsou si toho vědomy. Další skupinou jsou studentky vysokých škol, které pracují tři, čtyři dny v měsíci, to už je různé. Za tyto čtyři dny v měsíci jsou schopni vydělat velké peníze, které pokryjí jejich náklady na živobytí a ještě si mohou užívat luxusu. Hranice věku je samozřejmě od 18 let. Musím podotknout, že kariéra prostitutky je velmi krátká, zpravidla končí v 30 letech, maximálně v 35 letech, ale to už žena musí vypadat hodně dobře. Potom samozřejmě nastává problém co dál? Ve 30 letech jste zvyklý na nemalý příjem a tehdy nastane velký problém. V tom já, ale už nemám přehled, jak to ženy řeší, to už není můj problém.

Můžu Vám povědět velmi zvláštní příhodu. Tak jsem se bavil s kamarády. Bavili jsme se o tom, kdo co a jak to mají rádi. Jeden známy se rozpovídal. Je to mimochodem velmi pěkný muž v nejlepších letech, kravata, navoněný, slušně vystupující. A ten mi říkal, že nejvíc ho vzrušuje, když jde do Perlovky, tam čapne nějakou bezzubou starou prostitutku a akt vykonají na popelnicích, to, že je pro něj největší vrchol blaha.

Jak říkám, chlapy jsou opravdu různí a na první pohled opravdu nepoznáte, jací jsou nebo kolik mají peněz.

Tomáš zajímalo by mě, když se pohybujete v této branži, jsou v Praze i kluby které jsou homosexuální? Ano jsou, ale fungují na jiném principu. Homosexuální komunita je více diskrétní a málo nápadná. Gayové mají většinou pronajaté priváty, na ulici na ně jen tak nenarazíte.

V posledních letech, ale strašně narůstá gay escort. Starší homosexuálové si najmou třeba na měsíc mladého gaye, je mezi nimi velký věkový rozdíl i třeba 50 let. Na 90% už spolu nemají styk. Vznikl nový trend, že starší gayové si vozí do Anglie co nejmladší gaye a předhánějí se v tom kdo má hezčího a mladšího hochu.

Vzhledem k tomu, že se v tomto podnikání pohybují už pár let, mohu Vám říci, jak se ceny služeb zhruba pohybují. Ceny jsou orientační, každý klub je má jinak. Stejně tak pokud žena, tzv. jede sama na sebe, jsou ceny také jiné, zpravidla nižší. Tento způsob obživy, kdy ženy jdou na vlastní pěst, bych nedoporučoval, je to velmi nebezpečné. Žena nemá jistotu, že se jí nic nestane. Pokud práci vykonává ještě někde u silnice, je jen otázka času, kdy se stane něco vážného. U nás v klubu mají slečny jistotu, v klubu je bezpodmínečně pořád ochranka, která kdyby se něco dělo okamžitě zasáhne.

Ceny se rozlišují z několika hledisek. Záleží na tom, zda zákazník chce slečnu domů jako escort nebo přijde do klubu, stráví s ní celou noc nebo jen hodinu. Cena za hodinu v klubu je od 1500Kč – styk bez příplatků. Pokud chce zákazník na slečnu sahat, líbat se s ní a cokoli dalšího, jsou za to vysoké příplatky, které se pohybují od 1000Kč výš. Pokud zákazník chce ženu v klubu na celou noc, dohodne se samozřejmě jiná cena, která je výhodná jak pro dívku, tak pro zákazníka. Hovoříme o částce do 10.000 Kč za noc. Eskortní služby jsou cenově velmi podobné. Náš klub poskytuje i eskortní služby v rámci např. služební cesty zákazníka. Zákazník si objedná slečnu například na celý týden aby ho doprovázela na služební cestu, rádoby jako jeho partnerka. Zde se cena také domlouvá individuálně. Na takovou služební cestu jede dívka i za 15.000Kč, za týden, protože ví, že zcela určitě za ní klient utratí další nemalou částku včetně luxusních dárků. Musím, ale podotknout, že tento zahraniční escort není pravidelnou záležitostí, děje se tak, ale není to časté.

4.3 Závěrečná část rozhovoru

V závěrečné části rozhovoru jsem byla mile překvapena, jak společně strávený čas během hovoru uplynul rychle. Tomášovi jsem velmi poděkovala za skutečně neuvěřitelné příběhy, které bych nikde jinde nenašla. Na Tomášovi bylo vidět, že v tomto oboru je spokojený, že mu podnikání šlape. Poděkovala jsem a naše cesty se rozešly.

5 OTÁZKY A HYPOTÉZY

Praktická část se soustředila na všeobecnou problematiku současné prostituce a odhalení její reálné tváře. Pro zjišťování byly zvoleny dvě hypotézy, které popisují vnímání prostitutivního chování. Všechny tři hypotézy spolu souvisí a vzájemně se propojují. Ukazují společenský pohled na prostituci.

Hypotéza č. 1: Přijetí prostituce jako normálního povolání není pro společnost možné.

Existuje mnoho názoru na tuto kazuistiku. Kdyby společnost byla tak zásadně proti a naprosto se ztotožňovala s většinovým názorem, že je to špatné až patologické chování, neexistovalo by tolik nočních podniků. Je však nutné aby toto chování bylo regulováno zákonem, aby nedocházelo k nelegální činnosti.

Hypotéza č. 2: Existuje prostituce, které se účastní dva jedinci, zpravidla muž a žena. Takto vnímá prostituce mnoho z nás, ale existuje také prostituce, které se může dopustit každý z nás.

Prostitutivní chování je takové jednání, které může být nebezpečné pro celou společnost. Jednání, které nekoresponduje s morálkou společnosti, brání úplatků na základě jiné protislužby.

ZÁVĚR

Cílem bakalářské práce bylo popsat a zhodnotit reálnou situaci prostituce v České republice. Byly rozebrány všechny formy prostituce, typologie zákazníků a typologie místa poskytování služeb.

V teoretické části autorka vymezila jednotlivé pojmy a uvedla výčet forem prostituce a prostitutivního chování. Základní důraz byl položen na spojení s historií a druhy prostitucí. Rozebrány byli také formy prostituce jako je homosexuální a dětská prostituce. Bylo upozorněno na nebezpečnost organizované prostituce, která je často spojená s organizovaným zločinem a nelegálním chováním.

Praktická část se zaměřila, pomocí rozhovoru, na konkrétní otázky. Rozhovor pomohl odhalit informace, o kterých se můžeme jen domnívat.

Reálné uplatnění této bakalářské práce v teorii a praxi není moc možné.

SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

Seznam použitých českých zdrojů

- HRČKA, M. *Sociální deviace*. Praha: Sociologické nakladatelství, 2001.
ISBN 80-85850-68-0.
- BASSERMANN, L. *Nejstarší řemeslo*. Praha: Mladá Fronta, 1993.
ISBN 80-204-0363-9
- BLÁHA, R. *Trestněprávní aspekty prostituce v České republice*. Praha: LexisNexis CZ s.r.o., 2008. ISBN:978-80-86920-29-0
- DUFOUR, P. *Dějiny prostituce*. Fontána, 2003. ISBN 80-7336-056-X
- LENDEROVÁ, M. *Chytila patrola aneb prostituce za Rakouska i Republiky*. Praha: Univerzita Karlova, 2002. ISBN: 80-246-0379-9
- VANÍČKOVÁ, E. *Dětská prostituce*. 2. ,doplněné vyd. Praha: Grada Publishing, a.s., 2007. ISBN 978-80-247-2218-4
- URBAN, L.; DUBSKÝ, J. *Sociální deviace*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2008.
ISBN 978-80-7380-133-5
- WEISS, P. *Sexuologie*. Praha: Grada Publishing a.s., 2010.
ISBN 978-80-247-2492-8

Seznam použitých ostatních zdrojů

- MATOUŠEK, O. *Rodina jako instituce a vztahová síť*. 3.Vyd. Praha: SOCIOLOGICKÉ NAKLADATELSTVÍ (SLON), 2003. ISBN 80-86429-19-9
- MITLÖHNER, M. *Erotika a paragrafy*. Praha: GRADA Publishing, 1999. ISBN 80-7169-691-9

SEZNAM OBRÁZKŮ, GRAFŮ A TABULEK

Seznam obrázků

Obrázek 1: Fotografie Pařížské prostitutky, pohlednice, rok 1910	16
Obrázek 2: První veřejný dům – za první světové války	16

BIBLIOGRAFICKÉ ÚDAJE

Jméno autora: Andrea Čermáková

Obor: Manažerská studia – řízení lidských zdrojů

Forma studia: prezenční studium

Název práce: Současná prostituce v České republice

Rok: 2013

Počet stran: 47

Celkový počet stran příloh: 0

Počet titulů českých použitých zdrojů: 11

Počet titulů zahraničních použitých titulů: 0

Počet internetových zdrojů: 0

Vedoucí práce: Ing. Veronika Svatošová